

Arrest

nr. 75 100 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Zakho (Noord-Irak). U zou in 2001 een relatie zijn begonnen met Nahari, een meisje uit uw wijk. U zou om haar hand hebben gevraagd, maar dit werd u geweigerd omdat zij moest worden uitgehuwelijkt aan iemand van haar familie. Na een relatie van vier of vijf maanden zou u seksuele betrekkingen met haar hebben gehad. U zou daarna opnieuw om haar hand zijn gaan vragen, maar ook ditmaal werd uw aanzoek geweigerd. Haar familie zou op de hoogte zijn gekomen van haar ontmaagding en zou haar hebben gedood. Haar familie zou naar u op zoek zijn gegaan om ook u te doden. U zou meteen zijn ondergedoken bij uw grootmoeder. Na een tijdje besloot u Irak te verlaten.

U zou naar Groot-Brittannië zijn gevlucht, maar zou in 2007 zijn gerepatrieerd naar Irak. U zou een tijdje in Irak hebben verbleven, maar aangezien de familie van Nahari nog steeds naar u op zoek was, zou u opnieuw Irak hebben verlaten en terug naar Groot-Brittannië zijn gegaan. In 2009 werd u echter opnieuw gerepatrieerd naar Irak.

Daar het gevaar nog steeds niet geweken was, besloot u op 12 mei 2011 Koerdistan te verlaten en naar België te vluchten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 22 of 23 mei aan in België. Op 23 mei 2011 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunt u geen duidelijke tijdslijn hanteren bij de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan. U gevraagd wanneer u Irak een eerste maal verliet om naar Groot-Brittannië te gaan, antwoordt u dat u omwille van een familiaal probleem Irak diende te verlaten in 2000 (CGVS, pg.3). U geeft aan dat het familiaal probleem waarover u spreekt, de ontmaagding van het meisje was (CGVS, pg.3). Toen u later werd gevraagd vanaf wanneer u een relatie had met Nahari, stelt u dat het probleem is begonnen in 2001 (CGVS, pg.6). U erop gewezen dat u toen reeds in Groot-Brittannië zat, geeft u aan dat het probleem begon in 2001 en dat u pas in 2002 Irak hebt verlaten (CGVS, pg. 6). Andermaal wijzigt u uw verklaringen wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Verder in het gehoor op het CGVS stelt u dat uw relatie met Nahari eindigde in 2000 (CGVS, pg.11). U gewezen op het feit dat u eerder verklaarde dat dit probleem zich had voorgedaan in 2001, verandert u nogmaals uw verklaringen en stelt u dat het probleem zich voordeed in augustus 2001 en dat u vier maanden later Koerdistan heeft verlaten (CGVS, pg.11). Uiteindelijk concludeert u dat het meisje in oktober 2001 werd gedood en dat u Koerdistan verliet in november 2001 (CGVS, pg.11). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen kunt afleggen, is opmerkelijk te noemen.

Ook over uw repatriëringen naar Irak legt u zeer onduidelijke verklaringen af. U geeft eerst op zeer onduidelijke wijze aan dat u in '2008, 2009 of zo iets' werd gerepatrieerd vanuit Groot-Brittannië naar Noord-Irak (CGVS, pg.4). U gewezen op uw eerdere verklaringen dat u Irak zou hebben verlaten in 2000 en vervolgens 6 à 7 jaar in Groot-Brittannië zou hebben gewoond (CGVS, pg.3), stelt u dat u inderdaad al in 2007 werd gerepatrieerd naar Irak (CGVS, pg. 4). U verklaart vervolgens na uw repatriëring in 2007 zeven à acht maanden in Koerdistan te hebben gebleven en pas in 2010 Irak een tweede maal te hebben verlaten (CGVS, pg.4). Opnieuw werd u attent gemaakt op de onmogelijkheid van deze verklaringen (CGVS, pg.4). Daarna verklaart u dat u in 2008 of 2009 een tweede maal Irak heeft verlaten (CGVS, pg.4). Uit documenten verkregen vanuit Groot-Brittannië staat vermeld dat u respectievelijk in 2007 en in 2009 werd gerepatrieerd (zie administratief dossier CGVS, blauwe map). Deze vage, incoherente verklaringen maken dat u geen duidelijk zicht biedt op de chronologie van uw opeenvolgende verblijfplaatsen de voorbije jaren. Deze vaststelling tast uw geloofwaardigheid aan. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er bij uw vluchtrelaas grote vraagtekens kunnen worden geplaatst. De door u geschetste situatie valt moeilijk te verklaren binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes. U geeft namelijk - na steeds veranderende verklaringen (CGVS, pg.9) - aan dat uw huwelijksaanzoek werd geweigerd omdat er van Nahari verwacht werd dat ze met een familielid zou huwen. Na deze weigering zouden jullie seksuele betrekkingen hebben gehad teneinde een huwelijk te kunnen afdwingen (CGVS, pg.9). U wist echter dat deze daad binnen jullie traditie niet zou worden aanvaard en dat dit de dood voor zowel u als uw geliefde tot gevolg kon hebben (CGVS, pg.9). Door de daad die jullie hadden gesteld, werd de eer van het meisje en bijgevolg van haar hele familie geschonden. De enige manier om de familie-eer te herstellen is het meisje te doden, alsook wraak te nemen op diegene die haar eer heeft 'geschonden'. Dat u tegen alle normen en tradities inging, met gevaar voor eigen leven, door niet alleen het meisje te ontmaagden alhoewel u wist dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan een familielid (CGVS, pg.9), maar dit ook 's nachts in haar kamer in het ouderlijke huis te doen op een ogenblik dat haar ouders thuis waren (CGVS, pg.8), kan moeilijk serieus worden genomen.

Uit het gehoor op het CGVS blijkt overigens dat uzelf gans deze problematiek niet ernstig neemt. Gedurende het gehele gehoor kon u zich niet serieus houden. Telkens wanneer werd gesproken over uw seksuele relatie, barstte u - totaal ongepast gelet op wat er met uw geliefde zou zijn gebeurd - in lachen uit. Keer op keer vond u de situatie hilarisch (zie gehoorverslag CGVS). Uw lachbuien waren op gegeven momenten zeer misplaatst te noemen. Er werd u bijvoorbeeld gevraagd hoe de familie van Nahari op de hoogte kwam van de seksuele relatie, waarop u antwoordt dat het duidelijk te zien was aan haar buik en meteen daarna begon te lachen (CGVS, pg.10). Toen u het had over haar dood begon

u evenzeer te lachen (CGVS, pg.12). Indien u uw eigen problematiek niet ernstig neemt, hoe kunt u dan verwachten dat het CGVS uw voorgehouden vrees voor vervolging ernstig zou kunnen nemen.

Naast het feit dat u de hele situatie in het belachelijke trekt, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen ook worden gekenmerkt door vage, onduidelijke en ontwijkende antwoorden. U gevraagd hoe de familie van uw vriendin op de hoogte geraakte van jullie seksuele relatie, stelt u ten eerste dat zij aan haar buik hadden gezien dat zij zwanger was en zij dit via een dokter hebben laten onderzoeken (CGVS, pg.10). Vervolgens stelt u dat zij haar hebben verplicht te huwen met een familielid en dat zij werd meegenomen naar het huis van de bruidegom waar ontdekt werd dat zij geen maagd meer was wat toch wel een andere uitleg is (CGVS, pg.10).

Uw verklaringen aangaande de uithuwelijking van Nahari aan haar neef zijn evenmin eenduidig te noemen. Zo verklaart u dat u wist dat zij uitgehuwelijkt zou worden (CGVS, pg.11) en dat u haar vijftien dagen voor haar dood nog heeft gezien (CGVS, pg.12). U gevraagd wanneer ze zou worden uitgehuwelijkt, stelt u dit opmerkelijk genoeg niet te weten (CGVS, pg.12). Toen u erop werd gewezen dat gezien de omstandigheden - de voltrekking van het huwelijk zou aan het licht brengen dat zij geen maagd meer was met alle gevolgen vandien - het toch wel vreemd is dat u niet wist wanneer het huwelijk zou worden gesloten, geeft u allerlei ontwijkende antwoorden, maar weet u uiteindelijk de essentie niet weer te geven, namelijk wanneer het huwelijk(sfeest) precies moest doorgaan (CGVS, pg.12). U gaf ook aan dat u wist dat Nahari zou worden uitgehuwelijkt en ervan op de hoogte was dat de voorbereiding voor dat huwelijk reeds plaatsvonden (CGVS, pg.12). U gevraagd wat u heeft ondernomen daar u wist dat zij gevaar liep, stelt u dat u bent ondergedoken en het land heeft verlaten (CGVS, pg.12). U gevraagd wat u voor haar heeft gedaan - zij was per slot van rekening uw geliefde die ook nog eens zwanger was van jullie kind - stelt u dat u niets meer kon doen en concludeert u dat het eerlijk gezegd ook uw fout niet was, daar "zij het initiatief had genomen en er zelf om had gevraagd", wat toch in de gegeven omstandigheden een boutespraak is (CGVS, pg.12).

Daarnaast geeft u absurde verklaringen over het gesprek dat u met haar voerde over het dreigende gevaar dat zij liep. Kort voor haar huwelijk zou ze u duidelijk hebben gezegd dat ze vreesde te worden gedood eens haar situatie aan het licht zou komen en ze zou u om raad en hulp hebben gevraagd. U zou hierop nogal lakoniek het volgende hebben geantwoord: "Ik dacht dat jij met mij zou trouwen, maar het is niet gelukt", (CGVS, pg.13). Dat u op een dergelijk ernstige situatie zo onverschillig zou reageren is niet geloofwaardig te noemen. Bovendien heeft u nooit een ernstige poging ondernomen om u te bekommeren over uw geliefde en het lot dat haar te beurt kon vallen (CGVS, pg.13). Dat u zomaar bent weggelopen doet dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent jullie zogenaamde "verboden" liefdesrelatie.

Op de koop toe werd u ook kwaad toen op het CGVS bepaalde vragen opnieuw dienden te worden gesteld omdat u geen enkele keer een coherent antwoord gaf (CGVS, pg.12). Toen u erop werd gewezen dat uw luchtige kijk op de zaken allesbehalve te rijmen valt met de ernst van de situatie en de dood van uw geliefde, begon u eveneens uw stem te verheffen en verwijten te geven aan het adres van de Protection Officer van het CGVS (CGVS, pg.13). U erop gewezen dat u uw medewerking tijdens het gehoor diende te verlenen, stelt u dan toch dat er opnieuw vragen mochten worden gesteld (CGVS, pg.13). Toen u opnieuw een vaag antwoord gaf en u om verduidelijking werd gevraagd, geeft u aan gewoon iets te zullen verzinnen zodat er geen verdere vragen over het onderwerp dienen te worden gesteld (CGVS, pg.13). Uw tegenwerking en tegenkating bij het beantwoorden van vragen die over de essentie van uw problemen gaan, doet vermoeden dat u een verhaal heeft opgedist dat niet op waarheid is gestoeld.

Wat er ook van zij, alle bovenstaande redenen maken dat uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht wordt gesteld.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot, de documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt, namelijk uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, bevestigen enkel uw identiteit en herkomst. Gegevens die momenteel niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker werd er onvoldoende werk gemaakt van concrete feitenvinding. Het CGVS had zich beter moeten vergewissen van de psychische toestand van verzoeker. Verzoeker meent dat zijn bevreemdende antwoorden bij de jurist in kwestie toch een 'belletje hadden moeten doen rinkelen'. Uit het interview blijkt dat verzoeker erg labiel was, soms kwaad reageerde en meermaals zijn wanhoop uitdrukte, waarbij hij onderstreepte dat hij al lange tijd als een dakloze rondzwierf en derhalve totaal ontredderd was. Het CGVS heeft een 'huispsycholoog' ter beschikking en het lijkt geen twijfel dat verzoeker aangepast had moeten ondervraagd worden. Verzoeker vindt het derhalve jammer te moeten vaststellen dat de jurist in kwestie het interview liet escaleren, zelf nogal bot reageerde op de 'noodkreten' van verzoeker en op die wijze tot een slecht weergegeven en dus per definitie ontoereikend relaas komt.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het Verdrag van Genève.

Verzoeker verwijst naar punt 206 van de Proceduregids van het UNHCR met betrekking tot kandidaat-asielzoekers die blijf geven van psychische problemen. Volgens verzoeker is het nauwelijks te begrijpen dat de interviewer van het CGVS niet inziet 'hoe laat het is'. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en wijst erop dat hij door administratieve wantoestanden geen raadsman had, zodoende dat de situatie van mentale labiliteit niet via die weg bij de interviewer kon aangekaart worden. Verzoeker meent dat zijn rechten ernstig werden aangetast. Verzoeker oppert ook als mogelijke sanctie dat de zaak naar het CGVS zou worden teruggestuurd, teneinde hem alsnog te onderwerpen aan een psychologisch onderzoek.

2.2.1. Verzoekers twee eerste middelen worden omwille van hun verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij dat er op zou kunnen wijzen dat zijn houding tijdens het gehoor te wijten is aan psychische problemen. Er bestaat geen wettelijke verplichting die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de asielzoeker psychologisch te screenen. Indien al kan worden aangenomen dat verzoeker een zekere mate van ontreddeerdheid ervoer doordat hij geen onderdak vond, dan nog toont verzoeker geenszins aan dat deze toestand hem zou verhinderd hebben om zijn vermeende problematische situatie in Irak op een geloofwaardige manier weer te geven. Op verzoeker rust de plicht zijn medewerking te verlenen bij de feitenvaststelling. Het volstaat niet om

eenvoudigweg te suggereren dat verzoeker psychisch niet in staat was om een ordentelijk interview af te leggen, zonder deze bewering op enigerlei wijze te staven.

Verzoekers asielrelaas is doorspekt van vage, onduidelijke en ontwijkende antwoorden, waarbij hij bovendien door zijn persoonlijk gedrag te kennen gaf de door hem aangehaalde problematiek niet ernstig te nemen. Uit het gehoorverslag kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker op een onaangepaste manier zou gehoord zijn.

De commissaris-generaal heeft er terecht op gewezen dat de door verzoeker geschetste situatie moeilijk te verklaren valt binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. Verzoeker kan deze motieven niet weerleggen door louter te verwijzen naar zijn vermeende ontreding en psychologische problemen ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Aangezien verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt inzake zijn vermeende psychische problemen, is het aangehaalde citaat uit de UNHCR-Proceduregids te dezen niet relevant. Om dezelfde reden is er geen enkele reden voorhanden om de zaak naar het CGVS terug te sturen voor een psychologisch onderzoek.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt inzake de organisatie van zijn verdediging. Indien verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure of het gehoor de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Dat verzoeker hiertoe zelf niet de nodige stappen heeft ondernomen, kan niet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten.

Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker wel een schending van het Verdrag van Genève aanhaalt, maar nergens verduidelijkt welke nexus met de criteria van dit Verdrag zijn problemen dan wel zouden vertonen.

De commissaris-generaal heeft voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Derhalve worden de motiveringen van de bestreden beslissing, daar zij niet concreet worden weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De twee middelen zijn ongegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de feiten van zijn relaas 100% te catalogeren vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, maar indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "per impossibile" van oordeel zou zijn dat dit niet het geval is, meent hij dat de feiten toch zeker te weerhouden zijn met betrekking tot het subsidair beschermingsstatuut.

2.3.2. Uit de niet concreet weerlegde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande het tijdstip van de gebeurtenissen met Nahiri, zijn verblijfplaatsen tijdens de laatste jaren alsook dat er onaannemelijke verklaringen zijn binnen de Koerdische context. Deze motiveringen werden blijkens het gestelde *sub* 2.2.2. door de Raad overgenomen.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS